

охорони інтелектуальної власності. Відповідно до принципу національного режиму, судові рішення повинні прийматися в країні, в якій власник права інтелектуальної власності звертається за захистом своїх прав, незалежно від його громадянства.

Всі міжнародні угоди про охорону інтелектуальної власності запроваджують низку «мінімальних» прав, які повинні бути передбачені для іноземних громадян національним законодавством країн-учасниць. При цьому країни-учасниці не зобов'язані наділяти цими правами своїх громадян. «Мінімальні» права призначені гармонізувати різні рівні охорони інтелектуальної власності та забезпечити еквівалентний режим охорони для громадян різних країн. «Мінімальні» права мають тенденцію до розширення – час від часу угоди доповнюються новими правами, і міжнародний рівень охорони інтелектуальної власності зростає.

Список використаних джерел:

1. Бернська конвенція про охорону літературних і художніх творів. Паризький акт від 24.07.1971 р., змінений 02.10.1979 р. [Електронний ресурс]. Доступний за: <https://www.google.com.ua/#q>
2. Всесвітня конвенція про авторське право. [Електронний ресурс]. Доступний за: <http://zaholovok.com.ua/sogodni---pidpisana-vsesvitnya-konventsija-pro-avtorske-pravo>
3. Орлюк О.П. Право інтелектуальної власності / О.П. Орлюк та ін. – К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2007. – 696 с.
4. Договір ВОІВ про авторське право. [Електронний ресурс]. Доступний за <http://uk.wikipedia.org/wiki>
5. Конспект лекцій «Право інтелектуальної власності». [Електронний ресурс]. Доступний за <http://readbookz.com/book/192/7166.html>

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА УКРАЇНИ З ЛІКАРСЬКИХ ЗАСОБІВ ЯК ОДИН ІЗ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЮ ВЛАСНІСТЮ

Жук Тетяна Олександрівна,

*студентка Черкаського національного університету
імені Богдана Хмельницького*

Державне управління у сфері інтелектуальної власності – це виконавчо-розпорядча діяльність органів виконавчої влади з метою

владно-організуючого впливу на суспільні відносини в даній сфері, спрямованого на розвиток та ефективне застосування законодавства у сфері інтелектуальної власності (далі – ІВ), дотримання та реалізацію прав суб'єктів ІВ. Державне управління у сфері ІВ здійснюється досить розгалуженою системою органів державної влади, які взаємодіють між собою, виконуючи покладені на них завдання. Одним із таких органів є і Державна служба України з лікарських засобів (далі – Держлікслужба).

Держлікслужба України є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Віце-прем'єр-міністра України – Міністра охорони здоров'я України.

Створена Держлікслужба була відповідно до Указу Президента України від 8 квітня 2011 року № 440/2011 під час здійснення оптимізації органів виконавчої влади. Державна служба України з лікарських засобів входить до системи органів виконавчої влади у галузі охорони здоров'я та утворюється для забезпечення реалізації державної політики у сферах контролю якості та безпеки лікарських засобів, насамперед медичних імунобіологічних препаратів, медичної техніки і виробів медичного призначення, що перебувають в обігу та/або застосовуються у сфері охорони здоров'я, дозволені до реалізації в аптечних закладах і їх структурних підрозділах, а також ліцензування господарської діяльності з виробництва лікарських засобів, імпорту лікарських засобів, оптової та роздрібно торгівлі лікарськими засобами [1]. Відповідно до Закону, Держлікслужба України здійснює управління таким об'єктом права ІВ, як лікарський засіб.

Лікарський засіб – це будь-яка речовина або комбінація речовин (одного або декількох АФІ та допоміжних речовин), що має властивості та призначена для лікування або профілактики захворювань у людей, чи будь-яка речовина або комбінація речовин (одного або декількох АФІ та допоміжних речовин), яка може бути призначена для запобігання вагітності, відновлення, корекції чи зміни фізіологічних функцій у людини шляхом здійснення фармакологічної, імунологічної або метаболічної дії або для встановлення медичного діагнозу [2].

Враховуючи вимоги, що стосуються створення, виробництва і реалізації лікарських препаратів, а також з огляду на сферу їх застосування, в фармацевтичній галузі можна визначити такі об'єкти права інтелектуальної власності:

1) об'єкти авторського права; 2) винаходи; 3) корисні моделі; 4) промислові зразки; 5) комерційні позначення [3].

Як у фармацевтичному праві, так і у праві ІВ не існує єдиної точки зору на лікарський засіб як об'єкт права ІВ. З урахуванням вище перелічених ознак, ми не можемо віднести лікарський засіб до якоїсь конкретної групи об'єктів права ІВ, оскільки лікарський засіб являє собою сукупність ознак, притаманних різним об'єктам права ІВ. З цього випливає, що державне управління саме лікарськими засобами здійснюється Державною службою України з лікарських засобів у тісній взаємодії з Державною службою інтелектуальної власності України. Адже остання є центральним органом виконавчої влади, який забезпечує реалізацію державної політики у сфері інтелектуальної власності [4].

У Положенні про Держлікслужбу України визначено її повноваження, серед яких можна виокремити ті, що стосуються державного управління у сфері інтелектуальної власності. Так, Держлікслужба України відповідно до покладених на неї завдань:

1) здійснює державний контроль за дотриманням вимог законодавства щодо:

– забезпечення якості та безпеки лікарських засобів і медичних виробів, включаючи ті, які закуповуються за кошти державного і місцевих бюджетів, на всіх етапах обігу, зокрема під час їх виробництва, зберігання, транспортування, реалізації суб'єктами господарської діяльності, утилізації та знищення, здійснення належних практик (виробничої, дистрибуторської, зберігання, аптечної);

– виконання ліцензійних умов провадження господарської діяльності з виробництва лікарських засобів, імпорту лікарських засобів, оптової, роздрібною торгівлі такими засобами незалежно від форми власності та відомчого підпорядкування;

2) надає обов'язкові для виконання приписи про усунення порушень стандартів і технічних умов, фармакопейних статей і технологічних регламентів, а також про усунення порушень під час виробництва, зберігання, та реалізації лікарських засобів;

3) здійснює державну реєстрацію медичних виробів;

4) розробляє ліцензійні умови та видає суб'єктам господарювання ліцензії на виробництво лікарських засобів, імпорту лікарських засобів, оптову та роздрібну торгівлю лікарськими засобами;

5) здійснює інші повноваження, визначені законами України та покладені на неї Президентом України [1].

Таким чином, можна зробити висновок, що Державна служба України з лікарських засобів входить до системи державного управління

у сфері інтелектуальної власності. Вона здійснює управлінські функції щодо такого специфічного об'єкта права ІВ як лікарський засіб.

Список використаних джерел:

1. Положення про Державну службу України з лікарських засобів. Затверджено Указом Президента України від 8 квітня 2011 року № 440/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/440/2011>
2. Закон України «Про лікарські засоби», від 4 квітня 1996 року № 123/96-ВР // Відомості Верховної Ради. – 1996. – № 22. – Ст. 86.
3. Тернопільський державний медичний університет імені І.Я. Горбачевського. Презентація на тему: «Правова охорона лікарських засобів в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.google.com.ua/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved>
4. Положення Про Державну службу інтелектуальної власності України. Затверджено Указом Президента України від 8 квітня 2011 року № 436/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/436/2011>

ОХОРОНА АВТОРСЬКИМ ПРАВОМ ЗМІСТУ НАУКОВОГО ТВОРУ В СФЕРІ МЕДИЦИНИ: НЕОБХІДНІСТЬ ПЕРЕОСМИСЛЕННЯ ПРІОРИТЕТІВ

Кашинцева Оксана,

кандидат юридичних наук, провідний науковий співробітник Науково-дослідного інституту інтелектуальної власності НАПрН України

Традиційно в авторському праві змісту твору відводиться другорядна роль і перевага надається формі. Твори, як й інші об'єкти права інтелектуальної власності, складаються з форми і змісту. Сучасне українське авторське право не охороняє зміст твору. Це положення прямо зафіксовано у п. 3 ст. 8 Закону України «Про авторське право та суміжні права» [1]. Передбачена цим законом правова охорона поширюється лише на форму вираження твору і не поширюється на будь-які ідеї, теорії, принципи, методи, процедури, процеси, системи, способи, концепції, відкриття, навіть, якщо вони виражені, описані, пояснені, проілюстровані у творі. Зазначена норма визначає елементи твору, на які авторські права не поширюються. Цей перелік є доволі